

บทนำ

ความหมาย

ความเป็นมาของข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า

ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้านี้ นิยมเรียกกันอย่างย่อ ๆ และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า "แกตต์" (GATT) คำ ๆ นี้ หากกล่าวไปแล้วก็มีความหมายถึงได้ทั้งตัวองค์กร หรือ ตัวข้อตกลงก็ได้ หากถือเอาความหมายในกรณีที่ว่าแกตต์เป็นองค์การ ก็ถือได้ว่าแกตต์ เป็นแค่สถาบัน หรือสมาคม หรือชมรม เพื่อเจรจาในทางการค้า การจัดหรือลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศ โดยแกตต์มิได้มีฐานะเป็นหน่วยงาน หรือองค์การชำนาญพิเศษในเครือขององค์การสหประชาชาติ(1) แต่หากถือเอาความหมายในกรณีที่ว่าแกตต์เป็นข้อตกลง "สิ่งที่น่าสนใจคือ ตัวข้อตกลงแกตต์เองนั้นไม่ได้ถูกบังคับใช้เลย แท้ที่จริงแล้วประเทศต่าง ๆ ได้ใช้แกตต์ ผ่านพิธีสารการบังคับใช้ชั่วคราว (Protocol of Provisional Application) หรือ (PPA) ซึ่งได้มีการลงนามเมื่อ 30 ตุลาคม ค.ศ. 1947 ดังนั้นเมื่อเวลาซึ่งบังคับแกตต์ ก็จะใช้ผ่านพิธีสารนี้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว"(2) และหากจะกล่าวไปแล้วแกตต์นี้เป็น องค์การหรือข้อตกลงที่เกิดขึ้นโดยมิได้ตั้งใจ หากแต่เกิดขึ้นโดยความบังเอิญมากกว่า เพราะเดิมทีนั้นร่างภาษาคำสัญญาบัตรฮาวานาซึ่งเป็นสนธิสัญญาหลายฝ่าย ในลักษณะที่เป็นการก่อตั้งองค์การการค้าระหว่างประเทศ (ITO) นั้นก็ได้มีกฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศ แกตต์รวมอยู่ด้วย(3) แต่เมื่อต่อมาภายหลังการเจรจาเพื่อก่อตั้ง ITO (International Trade Organization) ล้มเหลวลง โดยสหรัฐอเมริกาขอมลลงนามในร่างกฎบัตร ITO นี้ แกตต์จึงกลายเป็นข้อตกลงที่มีผลบังคับใช้อย่างจริงจังขึ้นมาและกลายเป็นองค์การการค้าที่มีผลเทียบเท่ากับ ITO ในที่สุด

ข้อตกลงแกตต์นี้ ได้มีการลงนามเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2490 และเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2491 ระยะเริ่มแรกมีประเทศภาคี 23 ประเทศ ส่วนประเทศไทยนั้นเริ่มเข้าเป็นภาคีชั่วคราวก่อน แต่ต่อมาในวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525 ประเทศไทยจึงสมัครเป็นภาคีถาวร ซึ่งแกตต์นี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญก็คือ การส่งเสริมสัมพันธภาพทางการค้าและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เพื่อยกระดับมาตรฐานการครองชีพ การจ้างงาน

(1) ฌอร์ฌ์ สตีวราเนท์ "ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า" สมาคมอุทิศธรรมสิงหาไทย, นมปรากฏปีที่พิมพ์ หน้า 14

(2) สุรเกียรติ์ เสถียรไทย "เอกสารประกอบคำบรรยาย วิชากฎหมายและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ" ชั้นปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2528, หน้า 5

(3) เรื่องเดียวกัน, หน้า 4

และการนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดในโลกมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ต่อการผลิตและการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศ ตามคำปรารภของแอกต์แล้ว จะเห็นได้ว่าแอกต์นั้น พยายามจะทำให้เกิดการค้าระหว่างประเทศที่เสมอภาคกันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และ "GATT พยายามที่จะบรรลุถึงการห้ามเลือกปฏิบัติ โดยอาศัยหลักปฏิบัติอย่างชาติที่รับอนุเคราะห์ซึ่ง (mfu) ซึ่งเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งซึ่งมักจะใช้กันเพื่อก่อให้เกิดการปฏิบัติอันหักเหซึ่งกันขึ้น"⁽⁴⁾ แต่เมื่อยังไม่สามารถจะทำได้จึงมีหลักเกณฑ์อื่น ๆ อีกมากมายเกิดขึ้น เพื่อที่สักวันหนึ่งข้างหน้าหลักเกณฑ์เหล่านี้เองจะนำไปสู่ หลักห้ามเลือกปฏิบัติ (non-discrimination Principle) ซึ่งหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ก็มีดังนี้ คือ

- หลักปฏิบัติอย่างชาติที่รับอนุเคราะห์ซึ่ง
- หลักปฏิบัติอย่างชนในชาติ
- การห้ามการจำกัดจำนวนสินค้า
- การวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับนโยบายการส่งออก นำเข้า

สิ่งที่จะขอกล่าวเพื่อเป็นประโยชน์ต่อความเข้าใจในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็คือ เรื่องของการวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับ นโยบายการส่งออก เฉพาะในส่วนของการให้การช่วยเหลือทุน (subsidy) และการเก็บภาษีตอบโต้ (Countervailing Duties)* ที่ประเทศผู้ส่งออกได้ให้กับสินค้าตนแล้วถูกประเทศผู้นำเข้าเก็บภาษีตอบโต้เท่านั้น

(4) สุธาภิษฐ์ สักคบุศย์ กฎหมายเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ พิมพ์ครั้งที่ 2
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งอรุณ, 2528, หน้า 73

* ประวัติของแอกต์ในรายละเอียดนั้น หากท่านผู้อ่านสนใจ ก็สามารถอ่านเพิ่มเติม
ได้จาก JOHN H. JACKSON, LEGAL PROBLEMS OF INTERNATIONAL ECONOMIC
RELATIONS, WEST PUBLISHING CO. 1977, p 396-399 และใน สุรเกียรติ์ เสถียรไทย
"เอกสารประกอบคำบรรยาย วิชากฎหมายและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ"
หน้า 3-5

ความเป็นมาของข้อตกลงว่าด้วยการช่วยอุดหนุน

สืบเนื่องมาจากการที่สำนักเลขาธิการเกอคท์ ได้จัดให้มีการเจรจาด้านการค้าหลายฝ่าย (Multilateral Trade Negotiation) หรือ (MTN) ครั้งที่ 7 รอบโตเกียว (Tokyo Round)⁽⁵⁾ ที่ประชุมได้มีมติเอกฉันท์รับรองปฏิญญาของรัฐมนตรี (Declaration of Ministers) ซึ่งได้มีการให้ขอบเขตในการดำเนินการเจรจาด้านการค้าที่เรียกว่า "ปฏิญญาแห่งกรุงโตเกียว" (Tokyo Declaration) และในการเจรจาดังนั้นก็ได้มีการแต่งตั้ง "คณะกรรมการเจรจาด้านการค้า" (Trade Negotiation Committee หรือ TNC) ขึ้นและคณะกรรมการนี้ก็ได้ตั้ง "กลุ่มทำงาน" (Working Groups) ขึ้นมาเพื่อพิจารณาประเด็นต่าง ๆ โดยให้ทำรายงานเสนอ "คณะกรรมการเจรจาด้านการค้า" (TNC) และในกลุ่มทำงานที่ตั้งขึ้นมานี้ก็มีกลุ่ม ๆ หนึ่งคือ "กลุ่มมาตรการที่มีภาษีศุลกากร" (Group NON-Tariff Measures) และในกลุ่มนี้ก็ได้มีการจัดการแบ่งกลุ่มย่อยกันเองออกไปอีก จนานที่สุดก็มีกลุ่มย่อยกลุ่มหนึ่งที่ได้จัดตั้งขึ้นคือ "กลุ่มการให้การช่วยอุดหนุนและภาษีตอบโต้" (Sub-Group Subsidies and Countervailing Duties) การเจรจาของกลุ่มย่อยนี้เอง ได้ส่งผลให้มีการจัดทำข้อตกลงต่าง ๆ ขึ้นมา 5 ฉบับ และได้เสนอต่อคณะกรรมการการค้า (TNC) และข้อตกลงฉบับหนึ่ง

(5) การเจรจาด้านการค้าหลายฝ่ายของเกอคท์นี้ ได้มีมาหลายครั้งแล้วรวมถึงปัจจุบัน (2531) ทั้งหมด 8 ครั้ง คือ

- รอบที่ 1 มีขึ้นที่ กรุงเจนีวา พ.ศ. 2490
- รอบที่ 2 มีขึ้นที่ Annecy ประเทศฝรั่งเศส พ.ศ. 2492
- รอบที่ 3 มีขึ้นที่ Tarquay ประเทศอังกฤษ พ.ศ. 2494
- รอบที่ 4 มีขึ้นที่ กรุงเจนีวา พ.ศ. 2499
- รอบที่ 5 รอบ Dillon กรุงเจนีวา พ.ศ. 2503-2504
- รอบที่ 6 รอบ เคนเนดี กรุงเจนีวา พ.ศ. 2510
- รอบที่ 7 รอบ โตเกียว มีขึ้นที่กรุงเจนีวา พ.ศ. 2516
- รอบที่ 8 รอบ อูรุกวัย มีขึ้นที่กรุงเจนีวา พ.ศ. 2530

การเจรจาในรอบต่าง ๆ นั้นก็มีสาระสำคัญแตกต่างกันออกไป ซึ่งจะนำเสนอรายละเอียดมากล่าวไว้ในที่นี้ แต่สิ่งที่สำคัญและจำเป็นต้องขอกล่าวในที่นี้ก็คือ การเจรจาในรอบโตเกียว เพราะการเจรจาในรอบนี้ได้ก่อให้เกิด "ข้อตกลงว่าด้วยการตีความและการใช้ มาตรา 6, 16 และ 23 แห่งข้อตกลงทั่วไป ว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า" (Agreement on Interpretation and Application of Article VI, XVI, and XXIII of The General Agreement on Tariffs and Trade) หรือนิยมเรียกกันย่อ ๆ อย่างทั่วไปว่า "ข้อตกลงว่าด้วยการช่วยอุดหนุน" (Subsidies Code) หรือ (Code on Subsidies).

จำนวนนั้นก็คือ "ข้อตกลงว่าด้วยการตีความและการใช้มาตรา 6, 16 และ 23 แห่งข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า" (Subsidies Code) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้การช่วยเหลือ (Subsidies) และมาตรการในการใช้ภาษีตอบโต้การช่วยเหลือ (Countervailing Duties)*

ความเป็นมาของกฎหมายการเก็บภาษีตอบโต้ของสหรัฐอเมริกา

กฎหมายที่สหรัฐอเมริกาใช้ในการเก็บภาษีตอบโต้การช่วยเหลือ (Countervailing duties) ตั้งแต่นั้นมีมาหลายฉบับแล้ว เริ่มตั้งแต่กฎหมายตามความในวรรคที่ 237 ฉบับลงวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1890 (พ.ศ. 2433) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นรัฐบัญญัติฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับการเก็บภาษีตอบโต้ก็ได้ แต่กฎหมายฉบับนี้ก็ยังบังคับกับสินค้าน้ำตาลเท่านั้น⁽⁶⁾ ต่อมาสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการเก็บภาษีตอบโต้ที่ชื่อว่ารัฐบัญญัติภาษีศุลกากร 2430 (Tariff ACT of 1897) โดยกฎหมายนี้ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังที่จะกำหนดภาษีตอบโต้กับสินค้าที่รัฐบาลต่างประเทศนั้นได้จ่าย หรือให้เงินสงเคราะห์ (bounty) หรือเงินช่วยเหลือ (grant) ไม่ว่าจะให้โดยตรงหรือโดยอ้อมก็ตาม จนกระทั่งต่อมาในปี ค.ศ. 1922 (พ.ศ. 2465) สภาของเกรสก็ได้มีการจัดการแก้ไขถึง การให้เงินสงเคราะห์ (bounty) หรือเงินช่วยเหลือ (grant) นี้ ให้ครอบคลุมถึงการช่วยเหลือที่ให้การผลิต หรือ การประกอบสินค้าที่ปราศจากซึ่งจุดประสงค์ที่จะส่งออกในภายหลังหรือการบริการภายในประเทศหรือการช่วยเหลือทุกชนิด⁽⁷⁾ ต่อมาสหรัฐอเมริกาได้ตรา รัฐบัญญัติภาษีศุลกากร 2473 (Tariff ACT 1930) ขึ้นเพื่อใช้ในการเก็บภาษีตอบโต้อีก โดยหลักกฎหมายก็ยังคงเหมือนเดิม จนกระทั่งเมื่อก่อนหน้านี้นานประเทศสหรัฐอเมริกาได้ตรารัฐบัญญัติข้อตกลงทางการค้า 2522

* ประวัติของข้อตกลงว่าด้วยการช่วยเหลือในรายละเอียดนั้น หากท่านผู้อ่านสนใจ ก็สามารถอ่านเพิ่มเติมได้ใน สุรรัตน์ ศรีสุวรรณพาท "เอกสารสรุปรายงานการดำเนินงานของคณะกรรมการว่าด้วยเงินอุดหนุน และมาตรการตอบโต้" กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ 2526, และ Edmond McGovern "INTERNATIONAL TRADE REGULATION" DevonPrint Group, Exeter, 1982, p.263

(6) Paul W. Jameson "The Administration of the U.S. Countervailing Duties Laws with regard to domestic subsidies : where it's been, where it is, where it may go" Syr.J.Int'l L & Com, Vols 12:15, 1985, P.60

(7) Laurie A. Cameron and Gerald C. Berg "The U.S. countervailing duty Law and the Principle of General Availability" Journal of world Trade Law, Vols. 19 no. 5, 1985 ,P.498

(Trade Agreement ACT 1979) ขึ้นมาเพื่อบังคับใช้มาตรการเก็บภาษีคอบัต (CVD) กับสินค้าต่างประเศ (เฉพาะประเทศภายใต้ข้อตกลง)* ที่ได้รับการช่วยเหลือแล้วส่งมายังสหรัฐอเมริกา โดยรัฐบัญญัติข้อตกลงทางการค้า 2522 นี้เป็นกฎหมายที่สหรัฐอเมริกาได้บัญญัติขึ้นเนื่องจากผลของการเจรจาการค้าหลายฝ่ายในรอบทศวรรษ เพราะการเจรจาในรอบทศวรรษนี้ ได้มี "ข้อตกลงว่าด้วยการช่วยเหลือ" (Subsidies Code) สหรัฐอเมริกาจึงจำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายคนให้สอดคล้องกับข้อตกลงว่าด้วยการช่วยเหลือนี้^(๑) และรัฐบัญญัติข้อตกลงทางการค้า 2522 นี้ ก็ได้รับคะแนนเสียงอย่างท่วมท้นในสภาก่อนที่จะ ประธานาธิบดีจะได้นำลงนามประกาศเป็นกฎหมาย เมื่อวันที่ 26 ก.ค. 2522^(๒)

ในปัจจุบันนี้ กฎหมายที่สหรัฐอเมริกาใช้มาตรการเก็บภาษีคอบัตการช่วยเหลือ (CVD) มีอยู่ 2 ส่วน คือ (1). หัวข้อย่อย A, C and D ในภาค 7 ของรัฐบัญญัติภาษีศุลกากร 2473 (Tariff Act 1930) และเพิ่มเติมโดยรัฐบัญญัติข้อตกลงทางการค้า 2522 (Trade Agreement Act 1979) กฎหมายส่วนนี้จะใช้บังคับเฉพาะประเทศที่เป็นภาคีของข้อตกลงว่าด้วยการช่วยเหลือ (Subsidies Code) (2). มาตรา 303 หรือ 19USC 1303 ของรัฐบัญญัติภาษีศุลกากร 2473 (Tariff Act 1930) และเพิ่มเติมโดยรัฐบัญญัติข้อตกลงทางการค้า 2522 (Trade Agreement Act 1979) ซึ่งกฎหมายในส่วนนี้จะใช้บังคับกับประเทศอื่นที่ไม่ได้เป็นภาคีของข้อตกลงว่าด้วยการช่วยเหลือ (Subsidies Code)^(๓)

ปัญหาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากในช่วงก่อนหน้านี้นาน สินค้าของประเทศที่ส่งไปขายยังสหรัฐอเมริกาได้ถูกอ้างเก็บภาษีคอบัต (CVD) อยู่เสมอ โดยสหรัฐอเมริกากล่าวหาว่า สินค้าของประเทศเหล่านั้นได้รับการช่วยเหลือตามหลักกฎหมายไทยบางฉบับที่มีลักษณะ เป็นมาตรการช่วยเหลือเพื่อการส่งออกที่สหรัฐอเมริกาสามารถเก็บภาษีคอบัต (CVD) ได้ ตามกฎหมายการเก็บภาษีคอบัตของสหรัฐอเมริกา ทำให้ประเทศไทยเสียประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศเป็นอย่างมาก

* ความหมายของประเทศภายใต้ข้อตกลง จะได้อธิบายในส่วนต่อไป

(8) Peter Buck Feller "Preface Observations on the New countervailing duty Law" Law & Policy in international Business, Vols. 11:1439, 1979, P.1

(9) G. Michael Epperson "International Trade : GATT Legislation", Harvard International Law Journal, Vols. 20, 1979, P.687, ซึ่งอ้างจาก 20 Harv. Int' L.J. P.695

(10) John H. Jackson, LEGAL PROBLEMS OF INTERNATIONAL ECONOMIC RELATIONS, P.754

ดังนั้นประเด็นของปัญหาที่สำคัญซึ่ง เป็นมูลเหตุในการเขียนวิทยานิพนธ์นี้คือ มาตรการตามกฎหมายไทยที่ให้การช่วยเหลือในการผลิตสินค้าเพื่อส่งออกประการใดจึงจะเหมาะสม และน่าถูกสหรัฐอเมริกา หรือประเทศคู่ค้าอื่น ๆ อ้างเก็บภาษีคอบด์ ทั้งนี้เพราะหลักกฎหมายในเรื่อง การช่วยอุดหนุนและการเก็บภาษีคอบด์นี้ สามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อส่งเสริมการค้า หรือนำมาใช้ในลักษณะที่เป็นภารกิจกันด้านการค้าก็ได้ ซึ่งแล้วแต่ประเทศนั้น ๆ จะนำหลักกฎหมายเรื่องนี้มาใช้ในด้านใด ดังนั้นประเทศไทยจึงควรให้ความสนใจในเรื่องนี้ เพื่อความเจริญในด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศ และนอกจากนั้นยังสามารถที่จะเพิ่มอำนาจเจรจาปัญหาการค้าระหว่างประเทศให้กับประเทศไทยได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์และขอบเขตของวิทยานิพนธ์

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ก็เพื่อจะหาให้ผู้อ่านเข้าใจถึงปัญหาในเรื่องการช่วยอุดหนุน (Subsidy) และการเก็บภาษีคอบด์ (CVD) อย่างเหมาะสมกับประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนา ควรจะพิจารณาโดยเน้นให้ประเทศไทยได้คำนึงถึงหลักกฎหมายของข้อตกลงระหว่างประเทศ (ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า และข้อตกลงว่าด้วยการช่วยอุดหนุน) และหลักกฎหมายภายในของประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อที่ประเทศไทยจะได้ ออกกฎหมายส่งเสริมการส่งออกที่เหมาะสมเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้จะได้ป้องกันมิให้ประเทศสหรัฐอเมริกาอ้างเก็บภาษีคอบด์ (CVD) กับสินค้าที่ไทยส่งไปขายยังสหรัฐอเมริกาในภายหน้า

ขอบเขตของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ บทที่ 1. "หลักกฎหมายเกี่ยวกับการช่วยอุดหนุน และการเก็บภาษีคอบด์ในกฎหมายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ" บทนี้จะพิจารณาถึงหลัก เกณฑ์ของข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้ากับข้อตกลงว่าด้วยการช่วยอุดหนุนในเรื่องการช่วยอุดหนุน และการเก็บภาษีคอบด์ว่า อนุญาตให้ทำได้หรือไม่เพียงใด บทที่ 2. "หลักกฎหมาย และการใช้หลักกฎหมายกับกระบวนการสอบสวน ในการเก็บภาษีคอบด์ของสหรัฐอเมริกา" บทนี้จะพิจารณาถึงหลัก เกณฑ์ของสหรัฐอเมริกา ในเรื่องการเก็บภาษีคอบด์ว่า มีหลัก เกณฑ์ในการพิจารณาเก็บภาษีคอบด์ได้อย่างไร หรือ กรณีใดที่จะไม่ทำการเก็บภาษีคอบด์ และกระบวนการของการสอบสวนเพื่อเก็บภาษีคอบด์มีขั้นตอนประการใด บทที่ 3. "หลักกฎหมายไทยที่ส่งเสริมการส่งออกและมาตรการที่เสริมอำนาจต่อรองในการเจรจาปัญหาการค้า" บทนี้จะพิจารณาถึง กฎหมายไทยที่มีหลัก เกณฑ์ส่งเสริมการส่งออกว่า จะเป็นการช่วยอุดหนุนที่สหรัฐอเมริกาสามารถ อ้างเก็บภาษีคอบด์ได้หรือไม่ประการใด บทที่ 4. "บทสรุปและข้อเสนอแนะ" บทนี้จะได้ สรุปถึงหลักกฎหมายของข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งสองว่า มีหลัก เกณฑ์ในเรื่องการช่วยอุดหนุน และการเก็บภาษีคอบด์ได้อย่างไร และกฎหมายสหรัฐอเมริกา มีหลัก เกณฑ์ พิจารณาอย่างไรซึ่ง จะไม่เก็บภาษีคอบด์กับการช่วยอุดหนุน จากนั้นจะเสนอแนะรูปแบบแนวโน้มของกฎหมายส่งเสริมการส่งออกของไทยว่า ควรมีลักษณะรูปแบบประการใด

วิธีการวิเคราะห์ปัญหา จะอธิบายหลักกฎหมายของข้อตกลงระหว่างประเทศ (ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า และข้อตกลงว่าด้วยการช่วยอุดหนุน) เรื่องการช่วยอุดหนุน (Subsidy) และการเก็บภาษีคอบด์ (Countervailing duty) และกฎหมายของสหรัฐอเมริกา เฉพาะหลักกฎหมายทางการค้าระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา ในส่วนการเก็บภาษีคอบด์ แล้วจึงจะวิเคราะห์ถึงหลักกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการส่งออกในปัจจุบันนี้ว่า มีอยู่อย่างไร เทียบเคียงกัน

การวิเคราะห์โดยอาศัย หลักกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในที่นี้ด้วยเหตุผล เพราะประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจ และมีอิทธิพลอยู่มากในหลาย ๆ ด้าน รวมทั้ง เรื่องการค้าระหว่างประเทศ* อีกทั้งประเทศไทยเราก็ยังได้ส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศสหรัฐอเมริกาหลายอย่างด้วยกัน เนื่องจากเป็นตลาดใหญ่ที่ประเทศไทยต้องพึ่ง และก็มีบางครั้งที่สินค้าที่ส่งเข้าไปนั้นถูกอ้าง เก็บภาษีคอบด์ โดยสหรัฐอเมริกานั้นใช้กฎหมายภายในมาบังคับ กับสินค้าของประเทศไทย**นอกจากนี้ปัจจุบันนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกายังเป็นประเทศที่ชอบอ้าง เก็บภาษีคอบด์มากขึ้นเป็นลำดับ อีกทั้งยังมีท่าทีที่จะออกกฎหมายในลักษณะนี้ออกมาอีกอย่างมากในอนาคตอันใกล้นี้ ดังนั้นจึงน่าจะให้ความสนใจว่า ประเทศสหรัฐอเมริกานั้น มีกฎหมาย เรื่องการ เก็บภาษีคอบด์ในรูปแบบใด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากวิทยานิพนธ์นี้

1. ทำให้ทราบหลักกฎหมายในเรื่องการช่วยอุดหนุน และการเก็บภาษีคอบด์จากหลักกฎหมายระหว่างประเทศ คือ ข้อตกลงแกตต์ และข้อตกลงว่าด้วยการช่วยอุดหนุน
2. ทำให้ทราบหลักกฎหมาย และการใช้หลักกฎหมายในการเก็บภาษีคอบด์ของประเทศสหรัฐอเมริกาว่ามีหลักกฎหมายอย่างไร กระบวนการสอบสวนเพื่อเก็บภาษีคอบด์มีขั้นตอนอย่างไร

* อิทธิพลของประเทศสหรัฐอเมริกาด้านการค้าระหว่างประเทศนี้ ที่เห็นได้ชัดเจน ก็จะขอยกตัวอย่าง เช่น เมื่อร่างกฎบัตร ITO จะเสร็จในการประชุมฮาวานาทุกประเทศก็รอคู่สหรัฐก่อนว่าจะลงนามหรือไม่ และเมื่อสหรัฐลงนามในกฎบัตร ITO ด้วยเหตุผลภายในประเทศ ผลจึงทำให้ร่างกฎบัตร ITO ประสบกับความล้มเหลวจนทำให้ข้อตกลงแกตต์มีผลบังคับใช้จริงจึงขึ้นมา (รายละเอียดดูได้ใน คร. สุรเกียรติ์ เสถียรไทย "เอกสารประกอบคำบรรยาย วิชากฎหมายและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ" หน้า 3-5)

** เหตุที่สหรัฐอเมริกาท่าเช่นนี้ได้เพราะสหรัฐอเมริกามีสิทธิที่เรียกว่า "Grandfather rights" (รายละเอียดดูได้ใน คร. สุรเกียรติ์ เสถียรไทย, เรื่องเดียวกัน, หน้า 5)

3. ทำให้ทราบหลักกฎหมายในการส่งเสริมการส่งออกของไทยว่า ในปัจจุบันนี้ มีอย่างไรบ้าง เหมาะสมแล้วหรือไม่นับสภาพเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศในปัจจุบัน หากไม่เหมาะสมรูปแบบแนวโน้มของกฎหมายส่งเสริมการส่งออกของไทย ในอนาคตควรจะเป็นแบบลักษณะใด จึงจะเหมาะสมมาให้ถูกอ้าง เก็บภาษีคอบัต้อีกในภายหลัง หรือหากถูกอ้าง เก็บภาษีคอบัต้อ่อนลงกว่าในปัจจุบัน อีกทั้งยังทำให้ประเทศไทยรู้จักใช้ข้อต่อสู้ทางกฎหมายระหว่างประเทศมาแก้ปัญหาก็ค้วย

4. ทำให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงความจำเป็นอื่น ๆ อีกว่า แม้บางครั้งกฎหมายการส่งเสริมการส่งออกของไทยในปัจจุบันนี้ บางฉบับที่ถูกอ้าง เก็บภาษีคอบัต้อยู่เสมอ แต่ก็ด้วยเหตุผลอันจำเป็นอีกหลายประการ ที่ทำให้ประเทศไทยยังคงต้องมีกฎหมายลักษณะ เช่นนั้นอยู่ต่อไป เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจการค้าของประเทศไทย เช่น เพื่อการลงทุน และการเจริญด้านอุตสาหกรรม หรือป้องกันปัญหาคนว่างงาน